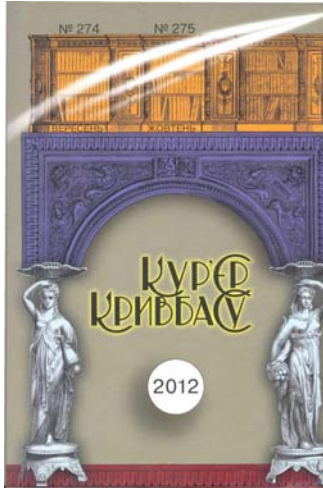

Огляд новинок вітчизняної та зарубіжної художньої періодики

(листопад 2012 р. – лютий 2013 р.)

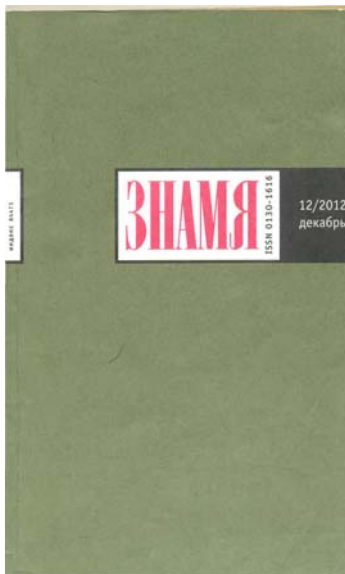
Сторінками історії

Журнал «Кур'єр Кривбасу» продовжує звертатись на своїх сторінках до творчості письменника української еміграції Юрія Косача, зокрема, до його історичних доробок. Треба зауважити, що Косач завжди для своїх історичних творів обирає теми і події малознані і малоопрацьовані в літературі, що робило його письменником-першовідкривачем багатьох забутих сторінок вітчизняної історії. Цього разу «Кур'єр Кривбасу» друкує у 276-277 номері за 2012 рік драматичний твір Юрія Косача – трагедію «Дійство про Юрія-переможця». П'єса була написана у 1947 році і, як стверджує критика, є одним з найамбітніших творів української драми. Адже недвозначно являє спробу створення «українського Гамлета» на основі життєвої долі трагічної постаті гетьмана Юрія Хмельницького.

Дія п'єси відбувається у 1681 році. На цьому історизм закінчується. Автор свідомо відходить від так званої історичної правди, перенісши дію в надреальний, уявний світ. Косач розкриває читачеві психологічний портрет гетьмана-невдахи: нерішучого, внутрішньо роздвоєного, а нерідко брутально жорстокого у своїх непослідовних авторитарних рішеннях. Але Юрась був сином великого Богдана... Україна до ніг йому постелилася б, та ріс-ріс не доріс зіроньки брати в шапку. А відтак його мрія, його правда лишилися нікчемним і безкрилим бунтом...

К циклу исторических публикаций примыкает повесть Бориса Иванова «За стенами города. Дезертир Ведерников», опубликованная в 12 номере журнала «Знамя» за 2012 год. Автор – коренной ленинградец, в 13 лет переживший блокадную зиму 1941-1942 годов. Борис Иванов никуда не эмигрировал из СССР, но в советские годы его проза публиковалась лишь в сам- и тамиздате. Почему? Потому что он описывает события так, как не принято было раньше. И так, блокада Ленинграда глазами обывателя, абсолютно не тронутого советской пропагандой, для которого патриотические призывы – лишь набившие оскомину слова...

Этот обыватель – инженер Вадим Ведерников, сын НЭПмана, который по нелепому стечению обстоятельств попадает на запись в так называемый «заградительный отряд», которыми пытались прикрыть страшные пробелы в обороне города, и по случайной прихоти судьбы оказывается единственно уцелевшим новобранцем, в состоянии аффекта бегущим от наступающих немецких танков назад в город. По законам военного времени он – дезертир со всеми вытекающими отсюда последствиями. И теперь его квартира – это его окоп, в котором он будет держаться. Он старается быть невидимым и неслышимым. А что из этого получилось – узнайте из повести Бориса Иванова.

Сучасність на папері

Валерій Гужва. Роман «Чек», надрукований у **11-12 номері журналу «Київ»**. Складається враження, що всі головні персонажі витягли щасливі квитки в своєму житті. Така собі казка сучасного буття з хеппі-ендом. Головний герой – 40-річний киянин Микита Сергійович Миколайчук. Він працює головним інженером в успішній будівельній компанії. Раніше працював в мерії. Тому може авторитетно стверджувати, що мерія – величезний і розгалужений заповідник бюрократії і чиновницького крутіства. Щоб не виникало питань, як порівняно молода людина потрапила до мерії, треба сказати, що покійний батько героя був сановником високого рангу, для якого практично не було нічого неможливого. Тому і сестра Микити закінчила міжнародні відносини і щаслива за океаном. А сам Микита тепер знайомий з багатьма людьми, хто нині править бал у царині піару – урядовцями, депутатами. Що ще? Дві квартири в центрі Києва. В особистому плані – вільне від забобонів життя після розлучення, комплекс Казанови, жінки – метелики-одноденки. Взагалі, у героя був «солідний досвід стосунків з жінками різного калібру, котрий мав би підказати з безжальною прямоотою, що довготривалі стосунки обтяжують і ти, Микито Миколайчук, спринтер, а не стаєр».

І ось раптом – жінка: 28-річна Женя, лікар за фахом, інтелігентна, світла, скромна. Подарунок долі... Казка його життя продовжується! А якщо інколи і виникають проблеми, то все вирішить чек...

Талановита українська письменниця **Галина Пагутяк в новій повісті «Небесна кравчиня»** бере на себе сміливість зобразити світ безхатченків та убогих. На жаль, це теж наше сьогоднішнє. Повість настільки зворушлива, що не може залишити читача байдужим. Твір на своїх сторінках надрукував журнал **«Березіль» у 11-12 номері за 2012 рік**. Повість страшна своєю неприкритою правдою, бо показує життя там, де не можна вижити звичайній людині.

Старший схилився над газетою «Рекламні оголошення», яку вчора хтось дав Каті. «Пластикові вікна, двері». «Куплю, продам». «Цілителька Олена». Він ніби повертався у той тихий, працювотий світ, якого вже давно не існувало. Світ, наповнений сенсом, монотонний і безпечний. Світ, де треба купувати овочі на зиму й м'ясо на свята... Світ це й помер... Тепер його світ – бачки для сміття, пункти металобрухту й макулатури».

Кожен з героїв повісті «звик до того, що не має жодної перспективи. Аби день перебути – і то вже щось. День за днем. Кожен день – як прихильний дар долі. А стане доля неприхильна – і на те знайдеться рада».

Скарбниця мемуарів

Письменницькі спогади **Олександра Сизоненка** «Несе Галя воду...» («Березіль» №11-12 за 2012 р.) мають підзаголовок: «Про найдорожчу, незрівнянну й неповторну».

Тут важко щось додати. Хіба що пояснити. Мова йде про жінку письменника, яка десять років тому пішла у вічність. Ця особиста історія – взірць справжньої любові від самої ранньої юності. Вони були з одного села на Миколаївщині. Майбутній письменник та його омріяна й улюблена Галюся Драгунівська – найсолодша мрія з дитинства. Він і згадує її ще дівчиною, коли обоє навчалися у школі. Та саме тоді «... у неформленій душі моїй з'явилася глибока шана до неї, що лишиться зі мною на все наше довге життя». А спільне життя було дійсно довгим: 61 рік в любові і злагоді; трійко дітей, стільки ж онуків.

Еще одно объяснение в любви в воспоминаниях опубликовал журнал «Знамя» в №12 за 2012 год. Правда, обращено оно не к человеку, а к школе. **Евгений Бунимович** «Девятый класс. Вторая школа». Объяснение в любви в 23-х частях. Публикация очень любопытная. И не только потому, что, как справедливо замечает автор, «нет волшебных стран кроме детства». Но еще и потому, что школа, о которой идет речь, действительно, уникальная. Знаменитая элитная московская школа №2. Школа для одаренных физматов, выпускники которой чуть не поголовно поступали в МГУ. И теперь среди них – доктора наук, профессора, академики.

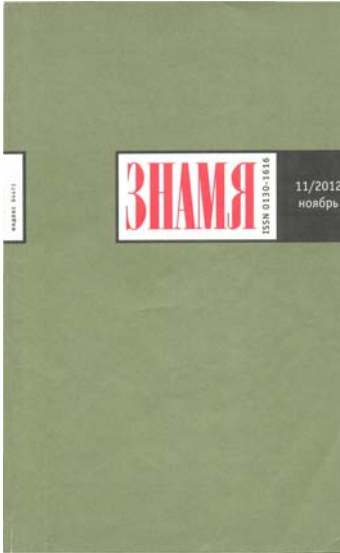
Правда, слыла школа антисоветской, в ней приветствовалась независимость суждений учеников и в конце концов в 1970 году по доносу в своем прежнем виде она перестала существовать. Конечно, ауру школы создает педагогический коллектив, учителя, среди них встречались личности незаурядные. Поэтому были распространены «странные прогулы», ученики прогуливали одни уроки, чтобы посетить другие.

Прежний директор вернулся во Вторую школу спустя 30 лет после разгрома, в 2000-х годах и снова сделал ее одной из лучших московских школ.

«Его постоянно спрашивают, как сделать такую школу, дайте рецепт. Шеф отвечает односложно: «очень просто – надо собрать хороших учителей и не мешать им работать».

Автор романа «Ключ», опубликованного в №11 журнала «Знамя» за 2012 год **Наталья Громова**, старший научный сотрудник Дома-музея Марины Цветаевой в Москве. В личном плане она связана с литературными кругами, так как была замужем за внуком поэта Владимира Луговского и вхожа в Дом литераторов в Лаврушинском переулке.

Со страниц романа словно дунул воздух частной жизни 30-х, 40-х, 50-х годов, открытый ключом от норы времени... Публикация насыщена редкими фактами из жизни литераторов, как в модных ныне рубриках «неизвестное об известных».

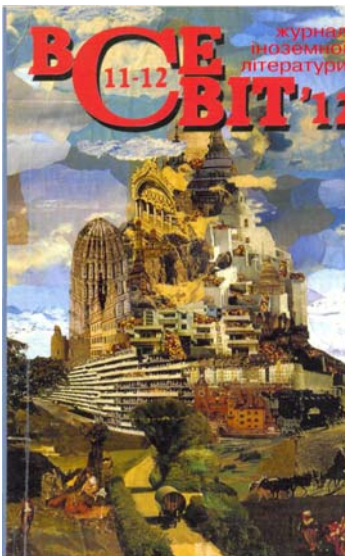

В романе по крупицам собраны факты личного характера из биографий Симонова, Фадеева, Цветаевой, Луговского и др.

В этом же **11 номере журнала «Знамя»** положено начало многообещающей публикации **Ирины Антоновой «Канва жизни. Фрагменты ненаписанной книги»**.

Ирина Александровна Антонова – человек интереснейшей судьбы. Сейчас ей 91 год, 52 из которых она возглавляет Государственный музей изобразительных искусств им. Пушкина в Москве. Человек очень активный, деятельный, но не расположенный к воспоминаниям. Она не любит оглядываться в прошлое, она работает для будущего. Но журналу «Знамя» удалось уговорить ее на публикацию рассказов о музее, о его коллекциях, о людях с которыми ее сводила жизнь. Рассказ должен состоять из девяти частей – десятилетий удивительной и яркой жизни. Это первая публикация из задуманного, первая проба. Начало жизни. Литературная запись Анны Гениной.

Люди і долі

Невеличкий елегантний твір **Володимира Скринченка «Арія її кохання. Доля Марії Каллас»** надрукований в журналі **«Всесвіт» №11-12 за 2012 рік**. Хоча у назві тексту фігурує тільки ім'я Божественної співачки, насправді героїв тут два: оперна дівка Марія Каллас та геніальний італійський композитор Вінченцо Белліні, автор опери «Норма», виконання головної партії в якій і прославило Марію Каллас. Буквально декількома штрихами подає автор історію шаленої гречанки Марії, яка поклала на алтар своє кохання, свій голос, успіх і своє життя, та історію златокудрого сицилійця Белліні, що забрав із собою таємницю своєї передчасної смерті в 33 роки. Вони належать різним століттям, але їх об'єднала музика і Париж, де вони пішли з життя. Смерть Марії Каллас також була загадковою. Вона задалегідь придбала собі місце на кладовищі Пер Лашез. Та зненацька – кремація... Чому?

Ось така грецька трагедія, останній акт якої розігрався не на сцені, а в житті.

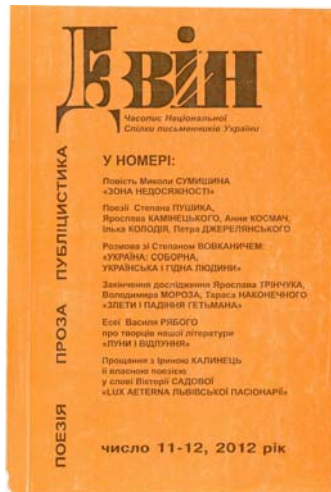
Нову повість **Миколи Сумишина «Зона недосяжності»** надрукував журнал **«Дзвін» в №11-12 за 2012 рік**.

Так, долі бувають різні. Та особливо складна випала дітям війни. Саме їм, підранкам війни, присвячується цей твір. Повість дуже різнопланова. Тут і війна, що залишила на землі незагойні рани, а в пам'яті людей – пекучі спогади.

Тут і ніжна, зворушлива історія кохання. Та марно в народі кажуть: з великого кохання – великі сльози...

Тут і наше перекручене сьогоднішнє, світ кримінальних бізнесових турбот, який інакше як з елементами детектива не зобразити.

А через увесь твір проходить лінія любові Лелі і

Дія повісті відбувається у глухому подільському селі Вовчий кут. Та мабуть може повторюватися з різними відмінами всюди де живуть люди, де зустрічаються стомлені серця.

Подорожуючи світами

Окремі глави нової книги київського письменника **Олеся Ільченка** надрукував «Кур'єр Кривбасу» у №276 – 277 за **2012 рік**. Книга «Збирачі туманів» про романтику мандрів. Мандрують зараз все більше в іспанську Астурію, на Сейшельські, або Мальдівські острови, до Єгипту, Хорватії, і звичайно ж до омріяного Парижу. Уява читача домалює казковий бузковий захід сонця над Аравійською пустелею, і платани на бульварах Парижу; мексиканські таверни, де подають черешню розміром з кулак і блискуче місто мільярдерів Майамі. Не читання, а суцільні спокуси.

Але книга Олеся Ільченка – не туристичний путівник. Навпаки, він наголошує, що «міста слід пізнавати в міжсезоння», а «релаксувати, відпочивати треба подалі від центральних бульварів, десь на милих старих вуличках, а ще краще подалі від туристичних стежок...»

